

lem om med mig at arbejde for, at denne Ordning kan blive vedtagen. Men naturligvis skal jeg have i Erindring, hvis det ærede Medlem og jeg vedblivende komme til at arbejde sammen her, hvad jeg for øvrigt haaber, at vi kunne tage hinanden under Armen, naar der er et eller andet at udrette for Aalborg. Jeg sætter meget stor Pris paa det ærede Medlems Bistand og den Interesse, det ærede Medlem viser for Aalborg By, og jeg skal vide at udnytte den ved enhver given Lejlighed.

Jegmaa maaske have Lov til at minde om, at jeg ved Finanslovbehandlingen 1902—03 udtalte en Beklagelse over, at Forholdene ved Aalborg Statsbanestation vare saa overordentlig uheldige. Jeg tør maaske ogsaa her henvise til det ærede Medlem, som tidt passerer Aalborg og der vil have lagt Mærke til, at Perronforholdene ere meget daarlige, idet Folk ere henviste til at opholde sig under aaben Himmel, fordi Perronen er uden Tag og Ventesalene ligge saa langt borte, at Folk, naar de ville være sikre paa at komme med Togene, ikke kunne opholde sig i dem. I 1903—04 blev der bevilget et Beløb, som jeg antog var stort nok til, at vi kunde faa de nævnte Mangler afhjulpne, men det har vist sig, at dette kun til Dels kunde naas. Forholdet er nu det, at de nordenfjordske Baner, som det ærede Medlem netop er Repræsentant for, Fjerritslevbanen og Frederikshavnbanen, ikke have deres Perron overbygget, men at Passagererne der fremdeles maa staa under aaben Himmel. Overfor den ærede Trafikminister vil jeg gerne oplyse, at i 1903—04 har den nævnte Perron været benyttet af 113,000 rejsende. Den højtærede Minister og dette høje Ting ville sikkert indrømme, at naar vi beklage os over Forholdene derovre, er det virkelig ikke uden Grund. Forholdet er jo nemlig, som jeg før omtalte det, at det er umuligt for de rejsende at opholde sig i Ventesalene, fordi Togene holde saa langt fra dem. Paa samme Maade stiller det sig med Aalborg—Hadsund-Banen, hvor der har været 100,000 rejsende, de have ogsaa været nødte til at opholde sig under aaben Himmel. Jeg vil meget anbefale den højtærede Minister at tage disse Forhold under Overvejelse for forhaabentlig hurtigt at skride til deres Afhjælpning. Hertil skal jeg indskrænke mig.

la Cour: Den Finansminister, der forelægger Forslaget i Dag, er jo ikke den samme som den, der fremsatte det i Folketinget i Efteraaret. Vi have skiftet Finans-

minister siden den Gang. Man hørte efter Systemskiftet almindelig udtalt, at nu skulde vi til at spare. Det sagde den højtærede Finansminister i Folketinget, og største Delen af de Folketsmænd, der havde Ordet, vare ganske enige deri, ret som om der under det tidligere System havde været en Ødselhed til Stede, som man ikke kendte Mage til. Jeg er overbevist om, at den afgaaede Finansminister har haft den allerbedste Villie til at spare. Paa det første Finanslovsforslag, han fremlagde, var der et Overskud paa $\frac{1}{2}$ Million, og paa det, der nu er til Forhandling, var der ogsaa fra først af et Overskud, dog kun paa 75,000 Kr. Det var naturligt, at han satte sig som Maal at ville spare, men han havde desværre ikke Kraft nok til overfor sine Kolleger og overfor Folketingets Medlemmer at nægte at opfylde nogle af de mange Krav, der bleve stillede. Med andre Ord, Sparsommeligheden gik fløjten. I Aar se vi, at vi ere komne over 2 Mill. Kr. — forleden Aar var det 5 Mill. — højere op med Udgiftsbudgettet end med Indtægtsbudgettet. Der er saa meget mere Grund til at spare som den nuværende højtærede Finansminister jo har oplyst os om, at vi have en Gældsforpligtelse hvilende paa os med Hensyn til Tiendeaflysningen. Vi søgte at indrette Skattelovene saaledes, at der kunde være en Afløsningssum til Stede; men derfor at opbruge hele vor Indtægt og mere end den, er dog neppe forsvarligt. Naar vi se paa den nuværende Finanslov, har den højtærede Finansminister jo allerede omtalt det glædelige i, at Indtægterne stige, navnlig mente han, at den ny Skatteordning, som vi have faaet, var overordentlig heldig, fordi der intet Spørgsmaal kunde være om, at Ejendomsskylden og Indkomst- og Formueskatten vilde stige, efterhaanden som Udviklingen gik frem i Landet. Jeg er nu ikke saa sikker paa, at den højtærede Finansminister vil faa Ret i sin Spaadom. Vi kunne se, at Indtægten for Staten er stegen meget stærkt, fra vi gik bort fra Bygningsafgiften og den gamle Hartkornsskat og over til Ejendoms-skyld og de nuværende Indkomst- og Formueskatter. Der var allerede en Stigning i Fjor, skønt vi i Fjor oppebar de gamle Skatter i det ene Halvaar, hvorimod vi i det andet Halvaar lignede efter de ny Love. Det Overslag, man den Gang gik ud fra, har vist sig at være ret misvisende. En af Skatterne, nemlig Ejendoms-skylden, har givet ganske betydeligt mere, end man i Fjor paaregnede, hvorimod Udbyttet af